

Кузнєцова Т. В. [1; ORCID ID: 0000-0003-2261-2019],

к.е.н., професор,

Левун О. І. [1; ORCID ID: 0000-0003-3269-1769],

асистент

¹Національний університет водного господарства та природокористування, м. Рівне

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ СТИМУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ СУБ'ЄКТІВ ПІДПРИЄМНИЦТВА

У статті розглянуто зарубіжний досвід формування системи стимулювання інноваційного розвитку суб'єктів підприємництва та можливості його застосування в Україні. Висвітлено різноманітні методи та інструменти стимулювання інноваційної діяльності, які успішно використовуються у зарубіжних країнах. Досліджено механізми державного стимулювання інноваційного підприємництва у розвинутих країнах світу. Виявлено основні причини низької інноваційної активності суб'єктів підприємництва в Україні. Розглянуто систему підтримки інноваційного підприємництва в зарубіжних країнах. За результатами узагальнення зарубіжного досвіду формування системи стимулювання інноваційної діяльності, сформульовано напрями державного забезпечення інноваційного розвитку суб'єктів підприємництва в Україні.

Ключові слова: інноваційний розвиток; суб'єкти підприємництва; зарубіжний досвід; система стимулювання; форми стимулювання; методи стимулювання; механізм стимулювання.

Постановка проблеми. В сучасних умовах зростаючої конкуренції, успішність підприємницької діяльності визначає саме інноваційна активність, яка характеризує впровадження нововведень від ідеї до її втілення в нову технологію, або якісно новий продукт. Створення конкурентоспроможної економіки України та забезпечення довгострокового економічного зростання, робить проблему стимулювання інноваційної діяльності досить актуальною. Активізація євроінтеграційних процесів в Україні дозволяє здійснювати пошук ефективних шляхів стимулювання та підтримки інноваційного розвитку суб'єктів підприємництва на основі узагальнення досвіду зарубіжних країн. Удосконалення економічної системи України на інноваційній основі має відбуватися з використанням зарубіжного досвіду, адекватного сучасним викликам і проблемам вітчизняного соціально-економічного і

політичного розвитку. За сучасних умов проєвропейської вектору інтеграції економіки України важливим є питання подальшого вивчення та узагальнення зарубіжного досвіду щодо формування системи стимулювання інноваційного підприємництва. Це сприятиме зміцненню національної ринкової економіки, формуванню конкурентного середовища і стимулюванню інноваційної активності суб'єктів підприємництва. Підприємство мобілізує фінансові та виробничі ресурси населення, є вагомим фактором структурної перебудови і забезпечує прискорення науково-технічного прогресу, а також вирішує проблему зайнятості та інші соціальні проблеми ринкової економіки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню зарубіжного досвіду формування системи стимулювання інноваційної діяльності та можливості його застосування в Україні, присвячені праці таких українських вчених, як В. М. Диба, В. О. Касьяненко, Н. В. Коноваленко, Е. Е. Кучко, А. Є. Никифоров, В. О. Парнюк, В. Троян, Л. І. Федулова, Н. В. Чухрай, Р. Патора та інші дослідники. Проте актуальним є дослідження, узагальнення і обґрунтування доцільності використання зарубіжного досвіду стимулювання інноваційного розвитку суб'єктів підприємництва в Україні.

Постановка завдання. Аналіз можливостей адаптації іноземного досвіду формування системи стимулювання інноваційного розвитку суб'єктів підприємництва, а також визначення напрямів активізації інноваційної діяльності в Україні.

Виклад основного матеріалу. Для України, перед якою стоять завдання подальшої модернізації національної економіки на основі досягнень науково-технічного прогресу і вступу в світову економіку, розвиток науково-технологічної та інноваційної сфери має першочергове практичне значення. Створення системи, яка спирається на використання ринкових механізмів і активну державну науково-технологічну та інноваційну політику, повинно стати основою для розвитку галузей і секторів, заснованих на знаннях, їхньої довгострокової конкурентоспроможності в рамках національних кордонів і на світових ринках [1, С. 18].

Сучасний стан розвитку вітчизняного виробництва характеризується недостатньо високим рівнем створення, придбання та впровадження у виробництво новітніх технологій, освоєнням нової продукції, недостатніми обсягами патентування винаходів, переважною концентрацією ресурсів у сировинних галузях, низькотехнологічністю експорту. Цей процес зумовлений низькими обсягами фінансування науково-дослідних та дослідно-

конструкторських робіт та впровадження інновацій, особливо за рахунок державних коштів, низькою рентабельністю інноваційної діяльності та високим ступенем невизначеності результатів НДДКР. І, як наслідок, незацікавленість інвесторів, низький рівень технологічного оснащення виробництва, недосконалість законодавчого забезпечення інноваційного розвитку та наукових установ; відсутність налагодженої взаємодії науки і виробництва та проблема пошуку висококваліфікованих кадрів.

Серед основних причин низької інноваційної активності суб'єктів підприємництва слід визнати: недосконалу систему економічних стимулів щодо залучення інвестиційних ресурсів в інноваційні процеси, зокрема нестача кредитних ресурсів; обмежений обсяг фінансування наукової та інноваційної діяльності з державного бюджету (< 1% ВВП); відсутність органів публічного управління інноваційною діяльністю; недосконалість інституційного середовища; відсутність належних умов для розвитку інноваційної інфраструктури (технопарків, технополісів, високотехнологічних інноваційних підприємств, венчурних фондів, центрів трансферу технологій тощо); недосконалість інституційного забезпечення трансферу технологій; невизначеність організаційно-правових засад функціонування кластерів; неналежний рівень організації інформаційного забезпечення, що перешкоджає розвитку науково-дослідної та технологічної кооперації в інноваційній сфері [2, С. 119–120]. Також, варто зазначити, що невирішеними проблемами в інноваційній сфері залишаються низька сприйнятливність підприємницького сектору до інновацій; нестача, або недостатня фаховість менеджерів у сфері управління інноваціями; складнощі у формуванні інноваційної інфраструктури тощо.

Досвід розвинених країн світу підтверджує доцільність створення різноманітних організаційних структур стимулювання і підтримки інноваційного підприємництва, зокрема, інноваційних центрів, центрів трансферу технологій, індустріальних парків тощо. Політика розвинених країн спрямована на створення сприятливого середовища для науково-технологічного розвитку, де важливу роль надають державі [3, С. 380].

Глобальною світовою тенденцією двох останніх десятиріч є поступове збільшення обсягів витрат державного бюджету і приватного сектора на науково-дослідні розробки та зростання наукоємності ВВП. Зокрема, частка приватних інвестицій зростає більш високими темпами ніж державних. Найвища питома вага витрат на НДДКР у ВВП (на рівні 3,5–4%) характерна для Швеції, Ізраїлю, Фінляндії, Данії. У більшості розвинутих країн світу ця частка

на НДДКР встановилась на рівні 2,5–3% від ВВП. Найвищі темпи зростання розміру витрат на наукові дослідження спостерігаються у нових індустріальних країнах. Питома вага державного фінансування у витратах на НДДКР у країнах світу значно різниться (від 17% у Швеції до 60% у Чехії), але у більшості розвинутих країн знаходиться на рівні 25–35%. Витрати на НДДКР в різних країнах світу (у % до ВВП) подано на рисунку.

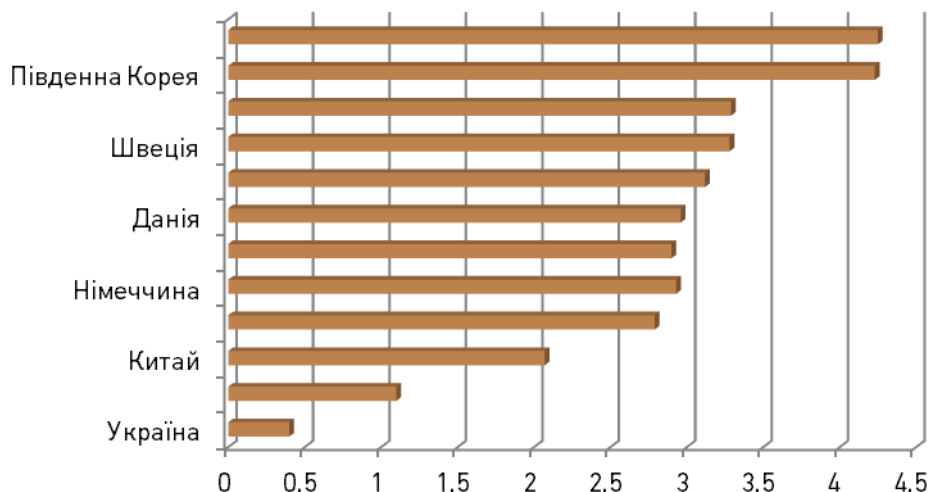

Рисунок. Витрати на НДДКР в різних країнах світу, у % до ВВП
Джерело: [4, С. 148]

Аналіз світових тенденцій щодо розвитку сфери НДДКР показав, що державний сектор у розвинених країнах, хоча і є важливим суб'єктом науково-технологічної політики і фінансовим джерелом, однак займає другорядне місце у фінансуванні та проведенні досліджень і розробок. Протягом останніх десятиліть у більшості розвинених країн: США, Німеччині, Франції, Великобританії, Японії, Південній Кореї, Китаї частка держави в загальних витратах на НДДКР знижувалася, і зараз вона в 1,5–2 рази менше за частку приватних інвестицій. За рахунок коштів державного бюджету в основному фінансуються фундаментальні дослідження і дослідно-конструкторські розробки по пріоритетних напрямках науково-технологічного розвитку країни.

Дослідження зарубіжного досвіду формування системи стимулювання інноваційного розвитку суб'єктів підприємництва свідчить, що методи державного стимулювання інноваційної діяльності поділяються на прямі й непрямі. До прямих методів належать:

– надання пільгових кредитів підприємствам і організаціям, що

здійснюють наукові розробки;

–безоплатна передача (або пільгові умови) державного майна та земельних ділянок для організації діяльності інноваційних підприємств; розвиток інноваційної інфраструктури;

–функціонування різноманітних програм, спрямованих на підвищення інноваційної активності бізнесу;

–державні замовлення, переважно у формі контрактів на проведення НДДКР та забезпечення початкового попиту на нововведення;

–створення науково-технічних зон зі спеціальним режимом інноваційно-інвестиційної діяльності.

До непрямих методів державного стимулювання інноваційної діяльності в зарубіжних країнах світу належать:

–податкові пільги на інвестиції, що здійснюються в інноваційній сфері;

–розвиток науки та системи вищої освіти;

–законодавчі норми, які стимулюють розвиток науково-дослідної діяльності.

Варто відзначити, що країни з традиційно високим рівнем науково-технологічного розвитку (Фінляндія, Швеція, Німеччина) пріоритетне значення надають заходам прямої фінансової підтримки. На відміну від опосередкованих методів стимулювання, фінансова допомога в цих країнах має цільовий характер. За таких умов держава, а не ринок, визначає, в яких випадках додаткове стимулювання необхідне, а в яких – ні [5].

Підтримка інноваційної діяльності у європейських країнах виходить за національні межі і дедалі більшою мірою стає прерогативою ЄС, який застосовує певні інструменти інноваційної політики та залучення інвестицій для фінансування інноваційної діяльності. Основними інструментами стимулювання інноваційного розвитку є: створення розвинутої інноваційної інфраструктури; пряме державне фінансування, насамперед, шляхом виділення грантів, кредитів, субсидій; фіскальні або податкові стимули, надання державних гарантій, спеціальні схеми підтримки ризикового фінансування [6].

Управління інноваційною діяльністю у різних країнах відрізняється ступенем втручання держави, потребами суспільства та рівнем науково-технічного прогресу. Найбільш поширеними формами стимулювання інноваційних процесів у ряді країн світу є пільгове оподаткування, інвестиційний податковий кредит, субсидії,

відшкодування витрат на НДДКР, оплата витрат на технічну експертизу, прискорена амортизація [7, С. 201].

У країнах з більш низьким рівнем розвитку науково-технічного прогресу, ніж у середньому по ЄС, як правило, застосовують систему стимулів загального характеру. Ці стимули орієнтовані переважно фіскальне стимулювання, що дає можливість ринку і його учасникам самостійно вирішувати, які галузі економіки необхідно розвивати.

Варто також відзначити, що у різних країнах використовуються певні форми підтримки наукових досліджень і розробок, а саме: знижки з податку, тарифні й нетарифні бар'єри, державні закупівлі, позики й субсидії. Так, у Великій Британії підтримують низький рівень оподаткування корпорацій, вважаючи це потужним стимулом для ризикових технологічних змін. У Німеччині, Іспанії та Італії низькі ставки базових податків доповнені спеціальними системами стимулювання впровадження ризикових проектів. У Франції застосовують іншу комбінацію: високі податки для всіх і різні спеціальні податкові стимули в інноваційному підприємстві [8, С. 40].

Система стимулювання інноваційного підприємства в економічно розвинутих країнах охоплює також амортизаційні пільги, пільги щодо стимулювання НДДКР, формування резервних фондів, податкові кредити. Наприклад, у Великобританії інструменти урядової політики дають можливість 100% звільняти від оподаткування витрати на дослідження і розробку інновацій або надають субсидії (гранти) [9, С. 18]. Проте останніми роками в багатьох країнах світу виникли сумніви щодо ефективності інвестиційних податкових пільг, оскільки такі пільги ставлять у нерівні умови певні галузі і фірми національної економіки, тому в цих країнах почали широко застосовувати скорочення інвестиційних податкових пільг із суттєвим зниженням ставок прибуткового оподаткування юридичних осіб. Крім того, промислово-розвинені країни для активізації інноваційної діяльності використовують дотацію до ставки відсотка за кредит, яка надається державою комерційним банкам за умов інвестування пріоритетних галузей і виробництв. Також може бути використаний закордонний досвід зі створення цільових інституційних інвесторів – банків довгострокового кредитування. Ці заходи можна використовувати і в Україні [10, С. 80], однак європейські інструменти розвитку інновацій в Україні розвинені слабо або не працюють. Згідно з заключним звітом незалежного європейського аудиту національної системи досліджень та інновацій, в Україні існують певні проблеми із створенням технологічних парків та відсутня незалежна оцінка

ефективності їх діяльності.

Найбільш поширені організаційні структури інноваційного процесу і форми стимулювання у розвинених країнах представлені в таблиці.

Таблиця

Форми державної підтримки інноваційних процесів у
різних країнах світу

Країни	Форми стимулювання	Організаційні структури інноваційного процесу
США	Пільгове оподаткування, інвестиційний податковий кредит, пільговий режим амортизаційних відрахувань, субсидії, цільові асигнування з бюджету, відшкодування витрат на НДДКР, пов'язаних з основною виробничою і торговою діяльністю, із суми оподаткованого доходу	Мережа технологічного капіталу (МТК): технополіси, науково-технічні парки, квазіризикова форма організації корпорацій, малі інноваційні фірми, науково-дослідні консорціуми та організації, бізнес-інкубатори, науково-технологічні центри, науково-інженерні центри, спільні промислово-університетські дослідні центри, венчурні фірми
Німеччина	Цільові безоплатні субсидії, дотації, оплата витрат на технічну експертизу, пільгові кредити, система страхування кредитів, податкові знижки і пільги, прискорена амортизація, цільові банківські кредити	Науково-технічні парки, малі інноваційні фірми, науково-дослідні консорціуми, венчурні фірми, технополіси
Франція	Дотації, субсидії, довгострокові позики, податкові кредити, кредитні гарантії, пільгове оподаткування	Технополіси, технопарки, малі інноваційні фірми, науково-дослідні консорціуми, венчурні фірми, центри передачі технологій
Японія	Пільгові кредити, пільгове оподаткування, субсидії	Японська корпорація розвитку досліджень, технополіси, науково-технічні парки, малі інноваційні фірми, науково-дослідні консорціуми та організації

продовження таблиці

Велика Британія	Пільгове оподаткування, субсидії, списання витрат на НДДКР на собівартість продукції (послуг, кредитні гарантії)	Британська технологічна група, технополіси, малі інноваційні фірми, науково-технічні парки, венчурні фірми, науково-дослідні консорціуми
Канада	Позички на пільгових умовах, субсидії, технічна допомога, податковий кредит, пільгове оподаткування	Технополіси, науково-технічні парки, малі інноваційні фірми, венчурні фірми, науково-дослідні консорціуми

Джерело: розроблено авторами

Проте на сьогодні допомога держави щодо фінансування і просування на зовнішні ринки інноваційної продукції, наукових розробок та ідей є незначною або взагалі відсутня. Таким чином, варто переймати позитивний досвід країн ЄС, який пов'язаний з підтримкою інноваційного підприємництва, зокрема надання консультаційних послуг, поєднаних із загальним зниженням податкового тиску у формі податкових пільг [11, С. 70].

Для активізації інноваційної діяльності суб'єктів підприємництва в Україні необхідними кроками є: реалізація спеціальних програм інноваційного розвитку, формування інноваційної інфраструктури, налагодження тісної співпраці між науковими закладами та підприємствами на основі комерціалізації, розроблення та впровадження дієвого алгоритму фінансового забезпечення інноваційної діяльності.

Практика стимулювання інноваційної діяльності підприємств свідчить, що найбільш ефективними інноваційними структурами є технопарки, технополіси, інноваційні бізнес-інкубатори, наукові та науково-технологічні центри. Діяльність таких структур спрямована на створення сприятливих умов для ефективної діяльності інноваційних підприємств, що спеціалізуються на розробленні та реалізації інноваційних бізнес-ідей. Головне призначення таких структур – створення сприятливих умов для діяльності інноваційних підприємств шляхом тимчасового забезпечення виробничими площами, матеріально-технічними засобами, дослідницьким приладдям, консалтинговими послугами.

Висновки з проведеного дослідження. Таким чином, зарубіжний досвід стимулювання інновацій свідчить, що для підвищення інноваційної активності суб'єктів підприємництва доцільно впроваджувати в практику і реалізувати наступні заходи:

- створювати місцеві центри інформаційної підтримки підприємництва щодо кон'юнктури місцевих ринків, вільних матеріально-технічних об'єктів (що підлягають оренді), наукових розробок та винаходів, які можуть бути надані у використання, тощо;
- стимулювати впровадження інноваційних технологій на підприємствах;
- окреслити програму створення регіональних ринків інтелектуальної власності, яка б визначала організаційно-правові механізми створення та використання результатів інтелектуальної власності у сфері малого підприємництва;
- сформувати електронну біржу інновацій, яка б містила інформацію про інвестиційно привабливі інноваційні підприємства, популяризувати та рекламувати інноваційні проєкти малого підприємництва з використанням регіональних інтернет-порталів;
- розглянути можливість створення Венчурного інноваційного фонду України за участю коштів державного бюджету, що має виконувати функцію каталізатора створення регіональних венчурних фондів за участю вітчизняного та іноземного капіталу.

Реалізація запропонованих заходів сприятиме стимулюванню інноваційного підприємництва, створить підґрунтя для формування «інтелектуально орієнтованої економіки» та посилить конкурентні переваги вітчизняного бізнесу.

1. Федулова Л. І. Актуальні проблеми інноваційного розвитку економіки України. *Механізми реалізації стратегії інноваційно-технологічного розвитку України в умовах глобальних викликів* : матеріали міжнар. наук.-практ. конф., 1–2 лист. 2012 р. Київ : Ін-т екон. та прогнозув. НАН України, 2012. С. 9–21.
2. Бешелев С., Гурвич Ф. Нововведения и мы. Москва : Наука, 1990. 296 с.
3. Біловодська О. А. Удосконалення теоретико-методичної бази управління вибором напрямків інноваційного розвитку екологічного спрямування. *Проблеми управління інноваційним підприємництвом екологічного спрямування* : монографія / за заг. ред. О. В. Прокопенко. Суми : Університетська книга, 2007. С. 336–360.
4. Гончаренко Л. П. Менеджмент инвестиций и инноваций. Москва : КНОРУС, 2013. 160 с.
5. Самотуга О. О. Зарубіжний досвід стимулювання інноваційного процесу. URL: http://www.rusnauka.com/ONG_2006/Economics/17818.doc.htm (дата звернення: 11.10.2020).
6. Мижинский М. Ю. Меры государственного-правового стимулирования: правовой опыт Европейского Союза. *Инновации*. 2005. № 7. С. 18–23.
7. Законодавче регулювання інноваційної діяльності в Європейському Союзі та державах-членах ЄС / за ред. Г. Авігдора, Ю. Капіци. Київ : Фенікс, 2011. 704 с.
8. Макаренко Є. В. Особливості інноваційного розвитку європейських країн. *Проблеми науки*. 2008. № 7. С. 39–42.
9. Онишко С. В. Фінансове забезпечення інноваційного розвитку : монографія. Ірпінь : НАДПСУ, 2004. 434 с.
10. Федоренко І. Л. Інструменти державної інноваційної політики: світовий досвід. *Формування ринкових відносин в Україні*. 2008. № 3(82). С. 79–81.
11. Кузнєцова Т. В., Сіпайло Л. Г. Економічний механізм стимулювання еколого-

інноваційного розвитку промислових підприємств регіону : монографія. Рівне : НУВГП, 2016. 217 с.

REFERENCES:

1. Fedulova L. I. Aktualni problemy innovatsiinoho rozvytku ekonomiky Ukrainy. *Mekhanizmy realizatsii stratehii innovatsiino-tekhnolohichnoho rozvytku Ukrainy v umovakh hlobalnykh vyklykiv* : materialy mizhnar. nauk.-prakt. konf., 1–2 lyst. 2012 r. Kyiv : In-t ekon. ta prohnouz. NAN Ukrainy, 2012. S. 9–21.
2. Beshelev S., Gurvich F. Novovvedeniya i myi. Moskva : Nauka, 1990. 296 s.
3. Bilovodska O. A. Udoskonalennia teoretyko-metodychnoi bazy upravlinnia vyborom napriamkiv innovatsiinoho rozvytku ekolohichnoho spriamuvannia. *Problemy upravlinnia innovatsiinym pidpriemnytstvom ekolohichnoho spriamuvannia* : monohrafiia / za zah. red. O. V. Prokopenko. Sumy : Universytetska knyha, 2007. S. 336–360.
4. Goncharenko L. P. Menedjment investitsiy i innovatsiy. Moskva : KNORUS, 2013. 160 s.
5. Samotuha O. O. Zarubizhnyi dosvid stymuliuvannia innovatsiinoho protsesu. URL: http://www.rusnauka.com/ONG_2006/Economics/17818.doc.htm (data zvernennia: 11.10.2020).
6. Mijinskiy M. YU. Meryi gosudarstvenno-pravovogo stimulirovaniya: pravovoy opyt Evropeyskogo Soyuza. *Innovatsii*. 2005. № 7. S. 18–23.
7. Zakonodavche rehuliuвання innovatsiinoi diialnosti v Yevropeiskomu Soiuzi ta derzhavakh-chlenakh YeS / za red. H. Avihdora, Yu. Kapitsy. Kyiv : Feniks, 2011. 704 s.
8. Makarenko Ye. V. Osoblyvosti innovatsiinoho rozvytku yevropeyskykh krain. *Problemy nauky*. 2008. № 7. S. 39–42.
9. Onyshko S. V. Finansove zabezpechennia innovatsiinoho rozvytku : monohrafiia. Irpin : NADPSU, 2004. 434 s.
10. Fedorenko I. L. Instrumenty derzhavnoi innovatsiinoi polityky: svitovyi dosvid. *Formuvannia rynkovykh vidnosyn v Ukraini*. 2008. № 3(82). S. 79–81.
11. Kuznietsova T. V., Sipailo L. H. Ekonomichniy mekhanizm stymuliuvannia ekoloho-innovatsiinoho rozvytku promyslovykh pidpriemstv rehionu : monohrafiia. Rivne : NUVHP, 2016. 217 s.

Kuznietsova T. V. ^[1; ORCID ID: 0000-0003-2261-2019],
Candidate of Economics (Ph.D.), Professor,
Levun O. I. ^[1; ORCID ID: 0000-0003-3269-1769],
Assistant

¹National University of Water and Environmental Engineering, Rivne

FOREIGN EXPERIENCE OF FORMATION OF INCENTIVE SYSTEM FOR INNOVATIVE ACTIVITY OF BUSINESS ENTITIES

In the article the foreign experience of formation of incentive system for innovative activity and possibilities of its application in Ukraine are considered. The various methods and tools for stimulation and maintenance of innovative activity, which are successfully used in foreign countries, are covered. State stimulation mechanisms of innovative activity in the developed world countries are researched. The main reasons of low innovative activity of business entities in Ukraine are identified. Support

system of innovative entrepreneurship development in economically developed world countries, which includes: improving collaboration between the government and the society, creating conditions, which will promote development of science and education, comprehensive support of scientific developments and investigations, formation of effective incentive system for innovative activity of private sector, involvement in realization of innovative projects, financial support of innovative venture capital funds by the State, is considered. Based on the generalization of foreign experience of formation of incentive system for innovative activity, the main directions toward improving State support of business entities innovative development in Ukraine are formulated. The expediency of creation of various innovative entrepreneurship structures, in particular, innovation centers, technology transfer centers, technology parks, technopolises, venture capital funds, is considered. Innovation policy instruments concerning attracting of investment for innovative activity financing are examined. Above all, among these are direct government funding, receiving of grants, credits, subsidies, ensuring state guaranties, fiscal and tax incentives etc. The main directions of stimulation, development and implementation of innovative business ideas are described.

Keywords: innovative development; business entities; foreign experience; incentive system; incentive forms; incentive methods; incentive mechanism.

Кузнецова Т. В. ^[1; ORCID ID: 0000-0003-2261-2019],

к.э.н., профессор,

Левун О. И. ^[1; ORCID ID: 0000-0003-3269-1769],

АССИСТЕНТ

¹Национальный университет водного хозяйства и природопользования, г. Ровно

ЗАРУБЕЖНЫЙ ОПЫТ ФОРМИРОВАНИЯ СИСТЕМЫ СТИМУЛИРОВАНИЯ ИННОВАЦИОННОГО РАЗВИТИЯ СУБЪЕКТОВ ПРЕДПРИНИМАТЕЛЬСТВА

В статье рассмотрен зарубежный опыт формирования системы стимулирования инновационного развития субъектов предпринимательства и возможности его применения в Украине. Освещены различные методы и инструменты стимулирования инновационной деятельности, которые успешно используются в зарубежных странах. Исследованы механизмы государственного стимулирования инновационного предпринимательства в развитых странах мира. Выявлены основные причины низкой инновационной активности субъектов предпринимательства в Украине. Рассмотрена

система поддержки инновационного предпринимательства в зарубежных странах. По результатам обобщения зарубежного опыта формирования системы стимулирования инновационной деятельности, сформулированы направления государственного обеспечения инновационного развития субъектов предпринимательство в Украине.

Ключевые слова: инновационное развитие; субъекты предпринимательства; зарубежный опыт; система стимулирования; формы стимулирования; методы стимулирования; механизм стимулирования.

Стаття надійшла до редакції 04.12.2020 р.